

VRAŽDA ADVOKÁTA ALEXANDRA HORVÁTHA

PITEVNÝ PROTOKOL

FAKULTNÁ NEMOCNICA S POLIKLINIKOU
SV. CYRILA A METODA, BRATISLAVA-PETRŽALKA

Číslo pitevného protokolu/rok: 113/2008

Údaje o mŕtvom

Meno: Alexander

Priezvisko: Horváth

Dátum narodenia: 10. december 1961

Rodné číslo: 611210/

Trvalý pobyt: Karpatská 101, 900 55 Lozorno

Druh zamestnania: advokát

Zdravotná poisťovňa mŕtveho: Všeobecná zdravotná poisťovňa

Dátum a čas smrti: 7. apríl 2008, 20:30-21:30

Dátum a čas pitvy: 8. apríl 2008, 16:00

Čas od smrti do pitvy: 19,5/18,5 hodín

Meno a priezvisko pitvajúceho lekára, jeho podpis a odtlačok pečiatky

MUDr. Andrej Bailay

DANIEL J. DANČÍK

DANIEL J. DANČÍK

**Vražda advokáta
Alexandra Horvátha**

Nakladatel'stvo SAMIZDAT

*§*everin
incisery

*Autor by sa chcel poďakovať všetkým,
ktorí mu pomohli s prácou na knihe
a to najmä svojim rodičom
a starým rodičom z otcovej strany.*

© Daniel J. Dančík, 2021

© Nakladateľstvo SAMIZDAT – Severín Sincilery, 2021

Obálku vytvoril Severín Sincilery.

Grafická úprava Severín Sincilery.

1. vydanie

ISBN 978-80-973936-1-8

Nasledujúci príbeh, ktorý budete čítať, je vymyslený.
Realita bola, je a bude inšpiráciou mnohých autorov,
takisto však na ich tvorbu pôsobí podvedome.
Preto akákoľvek podobnosť udalostí alebo postáv
v tejto knihe so skutočnosťou je čisto náhodná.

jar roku 2008

PROLÓG

S I N C I L E R Y

Vo štvrtok 3. apríla roku 2008 o deviatej hodine dopoludnia Okresný súd Bratislava I v budove Justičného paláca na Záhradníckej ulici začal súdny proces s páchatelom vraždy ministra kultúry Michaela Rusnáka, ku ktorej došlo 15. januára toho istého roka.

Ja sám som sa otvorenia hlavného pojednávania nezúčastnil, nakoľko som mal byť jedným z kľúčových svedkov obžaloby. Podľa predvolania som sa mal na súd dostaviť o jedenástej. Preto to, čo sa odohralo pred mojím príchodom, opisujem na základe výpovedí iných.

Súdna sieň bola plná. Proces sa konal v jednej z miestností nachádzajúcich sa na prízemí.

Obžalobu viedol prokurátor Dávid Haviar, ktorý predtým osobne dozeral na vyšetrovanie vraždy ministra Rusnáka, a obhajobu viedol advokát Alexander Horváth, známy právnik. Obžalovaný sedel medzi dvoma dozorcami s putami na rukách.

Predseda senátu vyzval po začatí súdneho konania prokurátora Haviara k predneseniu obžaloby.

Keď skončil, vyzval súd následne advokáta Horvátha k zaujatiu stanoviska k vypočutej obžalobe.

A vtedy sa to stalo.

Do miestnosti vošiel pomaly poručík Rudolf Kirschner, ktorý predtým vyčkával vonku na chodbe blízko súdnej siene, lebo bol spomedzi svedkov predvolaný k výpovedi ako prvý. Tesne za Kirschnerom vstúpilo do vnútra ďalších šesť mužov v uniformách kukláčov a každý so samopalom v rukách. Kukláč vpredu mieril so zbraňou na Kirschnerov chrbát. Ostatní zamierili na kukláčov, čo boli v sieni prítomní od začiatku hlavného pojednávania, a na ostatných účastníkov.

Šokovaný predseda senátu sa ihneď dožadoval vysvetlenia tohto násilného vpádu a zo strany verejnosti zašumeli miestnosťou znepokojené hlasy.

Neznámi si ihneď vynútili ticho strohým príkazom, po ktorom nebolo treba nič viac dodávať, pretože výhražne namierené samopaly hovorili jasne sami za seba.

Každý v súdnej sieni pochopil, že to nie sú praví kukláči.

Chlap, čo mieril na poručíka Kirschnera, vyzval dozorcov, nech zložia obžalovanému putá.

Keď ich títo váhavo odomkli a sňali, obžalovaný pristúpil k veliteľovi skupiny neznámych. Následne nepraví kukláči postupne a systematicky opustili miestnosť: najprv prví dvaja spolu s obžalovaným, potom druhá dvojica a nakoniec tretia, ktorá tesne predtým odstrčila od seba Kirschnera a nato zavrela dvojkrídlové dvere, ktoré zvonku zaistila reťazou.

Asi približne v rovnakej chvíli som zastavil s mojím autom na parkovisku pred budovou súdu.

Keď som zaparkoval, vystúpil som von a zložil si puzdro s pištoľou, ktoré som mal pod ľavou pazuchou, a odložil ho

pod sedadlo pre šoféra. Potom som zas na seba nahodil sako, zabuchol dvere na mercedese a zamkol diaľkovým ovládaním.

Zrazu som zachytil ruch prichádzajúci od hlavného vchodu Justičného paláca, ku ktorému som bol práve otočený chrbtom.

Obrátil som sa a uvidel som, že sa dolu schodmi od vstupných dverí náhlili šiesti kukláči a medzi nimi vrah ministra Rusnáka.

Bez pút.

V tom okamihu som spoznal, že to nie sú praví kukláči.

Pokračovali cez parkovisko. Nikto ich nezastavoval, nikomu nepripadali podozriví – spočiatku ani policajtom hliadkujúcim pred budovou súdu.

Rozbehol som sa za nimi.

Dvaja najbližší policajti ostrážito pozreli mojim smerom.

„Zastavte ich!“ zakričal som na nich a ukázal na skupinu nepravých kukláčov.

Od Justičnej ulice, ktorá sa tiahne popri ľavej bočnej strane budovy Justičného paláca, vzduchom nečakane zaznelo ohlušujúce kvílenie pneumatík a na Záhradnícku sa vyrútili troje policajné vozidlá, ktoré prudko zastali uprostred cesty oproti Justičnému palácu.

Zastal som; myslel som si, že policajti v týchto autách skupinu nepravých kukláčov vrátane obžalovaného zadržia. Potom som ale uvidel, že unikajúci sa v rozpore s očakávaním vydali k ním a ja som pochopil, že tie autá a šoféri patria im – že tak ako u kukláčov tu teraz išlo zase o nepravých policajtov.

Na to, aby ich niekto mohol účinne zastaviť, bolo neskoro.

Všetci naskočili do vozidiel a tie zaradom bleskovo vyrazili k Odborárskemu námestiu.

K ušiam mi doľahlo rýchlo sa blížiace burácanie vrtuľníka.

Zdvihol som zrak hore a keďže som mal akurát výhľad medzerou medzi blokmi obytných domov na Záhradníckej,

zazrel som nad mestom prelietať helikoptéru čiernej farby. Prišla smerom od Ružinova a pokračovala smerom k Slavínu.

Tentokrát ma na rozdiel od predošlého prípadu s policajnými autami v momente prepadlo nepríjemné tušenie.

Obaja policajti, na ktorých som krátko predtým volal, už pochopili, že niečo nie je OK.

„Je toto auto vaše?“ spýtal som sa ich a ukázal som zároveň na policajný *Nissan X-Trail*, vedľa ktorého sme práve stáli. Jeden policajt súhlasne prikývol.

„Hod'te mi kľúče a nasadnite si so mnou rýchlo do vnútra!“

Policajt mi pohotovo vyhovel – musel ma zrejme poznať, lebo inak by mi ich určite nevydal.

Otvoril som predné dvere, ktoré som odomkol požičaným diaľkovým ovládaním, sadol si za volant a zabuchol za sebou. Na pás som vôbec nepomyslel. Policajt, ktorý mi hodil kľúče, si sadol dozadu a druhý policajt sa chystal sadnúť dopredu na miesto spolujazdca.

„Na miesto smrti nie! Chod'te dozadu!“ vyhrkol som naňho.

Kým som štartoval, sa presunul, a následne sme vyrazili s prudkým trhnutím od toho, ako som nohou dupol na plyn, k výjazdu parkoviska. Tam som s autom urobil ostrú otočku a vyrazil za unikajúcimi.

Zapol som sirénu.

Bol najvyšší čas.

Zostávalo už len pár metrov k semaforom na križovatke na Odborárskom námestí.

„Dúfam, že počítate s tým, že vaše auto môže skončiť ako otlčená plechovka?“ položil som prevažne rečnícku otázku, pretože policajti sediaci vzadu mi už nemali kedy odpovedať.

Začala totiž pravá adrenalínová automobilová naháňačka.

Unikajúce policajné autá pred nami boli tesne za sebou. Nemali zapnuté sirény, ale len majáky, čo síce pre nich bolo

čiasťočne nevýhodou, lebo ostatné autá im v prípade potreby nedokázali uhýbať a dávať prednosť tak rýchlo ako nášmu, bolo to však iste z toho dôvodu, že nechceli hlukom húkačiek uľahčovať svoje vlastné stíhanie.

Na križovatke na Odborárskom námestí zabočili doprava na Májkovu ulicu a stratili sme ich z dohľadu. Sekundu neskôr naskočila červená, ja som ale nespomaľoval, pokračoval ďalej a modlil som sa, aby na križovatke nebol nepočujúci chodec.

Preleteli sme po koľajniciach električiek a vzápätí sme už uhaňali Májkovou za prenasledovanými, ktorých autá sa opäť zjavili pred nami, ku kostolu na Blumentáli.

Kdesi vysoko nad našimi hlavami nám hučala helikoptéra, no mal som pocit, akoby sme šli tesne pod ňou.

Vo vysielacke nášho auta to vtom zašumelo, zapraskalo a zaznela úsečná výzva patriaca všetkým policajným hliadkam. Nasledovalo krátke hlásenie o skupine nepravých kukláčov, ktorá unikala v troch policajných autách spolu s vrahom ministra Rusnáka. Správu zavŕšilo udanie posledného známeho smeru úteku prenasledovaných a dodatok, že hlásenie sa končí.

Uvidel som, ako unikajúci dorazili autami v plnej rýchlosti na Floriánske námestie, že zahli vľavo, preleteli Radlinského a na pomerne veľkej križovatke cestnej a električkovej dopravy že zahli vpravo na Ulicu Imricha Karvaša. Pred sebou mali úplne rovnú cestu k Národnej banke Slovenska.

Na Floriánskom námestí som sa dokázal trochu priblížiť k prenasledovaným, no aj tak ma od ich tretieho auta stále delila vzdialenosť štyroch dĺžok.

Preto keď sme trielili po Radlinského, som viac pridal a vzdialenosť medzi autami som tak skrátil asi o pol dĺžky.

Keď ale unikajúci zahli po odbočke na Imricha Karvaša, naskytla sa mi príležitosť dostať sa až na úroveň prvého auta patriaceho prenasledovaným.

Na Ulici Imricha Karvaša bola po ľavej strane široká cesta a vedľa nej vpravo sa potom tiahli koľajnice pre električky, ktoré viedli od Hlavnej stanice.

Koľajnice v týchto miestach síce neboli zapustené v asfalte, teda tak, ako tomu bolo kdekoľvek inde v centre Bratislavy, koľaje však boli z vonkajších aj vnútorných strán vyplnené menšími betónovými panelmi. A to som sa rozhodol využiť ku skráteniu vzdialenosti medzi nami a unikajúcimi.

Z Radlinského som neprešiel po celej odbočke na cestu vedúcu Ulicou Imricha Karvaša, ale zahol som prudko doprava a vyšiel na pokryté koľajnice. Trochu viac nás nadhodilo, pretože sme prešli cez obrubník oddeľujúci cestu od koľajníc. Nestrácal som ani sekundu a preradil rýchlostnou pákou na nižší prevodový stupeň a plynový pedál prirazil až k podlahe. Vzápätí sme vystrelili po rovnej čiare k Národnej banke. S našim autom na perujúcich kolesách to slušne hádzalo, pretože betónové panely neboli úplne vo vodorovnej polohe.

Podarilo sa mi dostať na úroveň tretieho auta prenasledovaných a teraz som výrazne dobiehal druhé. V nasledujúcich sekundách sa mi podarilo dostihnúť aj to.

Zostávalo nám pár metrov k vonkajšiemu parkovisku u Národnej banky Slovenska a jednosmernému výjazdu zo Slovanskej ulice, ktorý viedol na Imricha Karvaša.

Vrtuľník, ktorý, ako som nepochyboval, patril unikajúcim, začal zostupovať za masívnou hnedou železnou konštrukciou v tvare obrátenej pyramídy – sídlom Slovenského rozhlasu –, kde bol, ako som si stihol vybaviť, parčík na Belopotockého – príhodné miesto na pristátie a vyzdvihnutie prenasledovaných.

To vysvetľovalo zvolený smer úniku – prečo mierili k centru a nesnažili sa naopak dostať z mesta, aj keď ani opačným smerom by sa im po cestách rozhodne nepodarilo dostať z Bratislavy.

Ich plán bol teda jasný – chceli sa autami dostať po Imrichovi Karvašovi, Mýtnej ulici a Belopotockého k parčíku, uprostred ktorého na nich bude čakať pripravený vrtuľník, nasadnúť doň a odletieť ním.

Prvé unikajúce auto náhle spravilo výraznejšiu vlnovku, akoby jeho šofér najprv strhol volant smerom doprava, a potom naspäť. Zrejme sa chceli na Mýtnu dostať protismerom cez výjazd pri Slovanskej, ale keď zrazu zbadali naše policajné auto, zistili, že blokujeme zamýšľanú trasu. Preto zvýšili rýchlosť, aby nás predstihli, a pokračovali vyššie ku križovatke na rohu budov Slovenskej technickej univerzity, Ministerstva dopravy, Slovenského rozhlasu a Národnej banky.

Ja sám som sa medzitým v nepatrnom okamihu rozhodol použiť trasu, ktorú pôvodne plánovali využiť prenasledovaní, a odrezať im cestu na Mýtnej.

Nápad to nebol zlý, lenže skoro som odbočku nezvládol – z nášho smeru bola príliš ostrá. Obidvoma ľavými kolesami sme prešli väčší cíp chodníka a než sa mi nad autom podarilo znovu získať kontrolu, odrazil som o stĺpik dopravnej značky pravé spätné zrkadlo.

„Prvý šrám,“ pomyslel som si pritom nie veľmi veselo.

A už sme sa rútili jednosmerkou, ktorá viedla zároveň popri električkovej trati a ceste Ulice Imricha Karvaša, k výjazdu na Mýtnej, čo sa nachádzal pred hlavným vchodom do Národnej banky Slovenska.

Unikajúci sa práve dostali na križovatku a chceli zahnúť doprava na Mýtnu.

No cestu pretínali koľajnice a zvrchu od Hlavnej stanice vchádzala do križovatky rozbehnutá jednokĺbová električka linky číslo 2, ktorá mala zelenú. Hrozilo, že zahradí ich trasu. Nemohli vyčkávať, až prejde, pretože by sme ich dostihli. Museli prejsť ešte pred električkou.

Prvému autu sa to podarilo.

Prešlo, malo však vzápätí problém ustáť vybranú zatáčku a muselo preto prudko zabrzdíť.

Zaznel prenikavý piskot a auto na chvíľu spolovice zahalil biely kúdol z pneumatík pálených silným trením o asfalt cesty, lebo dostalo šmyk, počas ktorého sa súčasne otočilo o stoosemdesiat stupňov, a až potom uprostred dvoch prúdov konečne zastalo.

Druhé také šťastie nemalo a skončilo tesne pred električkou.

Ten náraz musel byť strašný, lebo úplne auto zdemoloval.

Električka s trhnutím zastavila a tretie auto napálilo do pravého boku vozňa.

Zabrzdil som asi pätnásť či dvadsať metrov od miesta, na ktorom zastalo prvé auto.

Čo bolo naše šťastie.

Na aute sa otvorili všetky štyri dvere a vystúpili z neho dvaja chlapi vo výstroji kukláčov, jeden v uniforme policajta a ešte jeden v civilnom obleku – vrah ministra Rusnáka. V rukách zvierali samopaly, ktoré namierili naším smerom.

„Skloňte hlavy!“ varoval som krátko policajtov vzadu a zároveň sebou hodil vedľa na prázdne sedadlo spolujazdca. Medzi rebrá pravého boku ma tvrdo udrela páka ručnej brzdy.

Nemal som zapnutý pás, zabudol som si ho pri nastupovaní v tom zhone dať, a to zrejme mi paradoxne zachránilo život.

V aute vypuklo malé peklo.

Kapotu a strechu pokryl dážď guliek, ktoré na ne dopadali s ostrým kovovým pleskotom. Zároveň bolo počuť zvuk odvádiť sa sypúceho skla z rozstrieľaných okien na aute, ktoré nás troch, čo sme sa prikrčali k podlahe, pokrylo vrstvou trblietajúcich sa kryštálikov.

Moja pravá ruka siahla k ľavej pazuche, pod ktorou som zvykol nosievať puzdro s pištoľou.

„Ale doriti!“ zanádal som.

Zbraň bola totiž pod sedadlom pre šoféra v mojom aute, kam som ju odložil, keď som vystupoval, aby som ju nemusel v budove súdu pred prejdenním rámovým detektorom kovov s ďalšími priet'ahmi odovzdávať do bezpečnostnej schránky.

Obrátil som hlavu do ľavej strany, aby ma tak mohli policajti skrytí za operadlami predných sedadiel lepšie počuť.

„Nemáte niekde v aute ešte nejakú náhradnú pištoľ?“ zakričal som hlasito.

„V palubnom priečinku vzadu!“

Strel'ba nepretržite pokračovala.

Otvoril som príklop palubného priečinka vedľa mojej hlavy, vyhádzal som von pár predmetov, narazil na pištoľ a zásobník, ktorý som s cvaknutím vsunul do pažby, natiahol som záver, a potom sa obrátil znovu dozadu.

„Vyjdite obaja ľavou stranou, ak vám to situácia umožní, otvorte mi dvere, schovajte sa za kufor auta a opätujte paľbu!“

Policajt vľavo otvoril dvere na svojej strane a hlavou napred a stále prikrčený sa vysúkal von. Za ním išiel o niečo pomalšie druhý policajt, ktorý dvere za sebou zabuchol a ľavou rukou trochu pootvoril predné dvere.

„Dobre, to stačí!“ zvolal som, kým všade naokolo svišťali a narážali guľky zo samopalov – už našťastie aspoň s malými, nepravidelnými prestávkami.

Dostal som sa pomaly, nemotorne, prevažne len po chrbte, z toho nášho auta deravého ako cedidlo na asfalt cesty. Pribuchol som dvere a naďalej pričupený sa rýchlo presunul k prednému ľavému kolesu, aby som bol lepšie krytý, a za ním som čakal s pištoľou zvieranou oboma rukami na najbližšiu pauzu v nepriateľskej paľbe, ktorá zas nabrala predošlú intenzitu, lebo policajti za kufrom auta začali strieľať smerom na prenasledovaných.

Vtom zvuk samopalov ustal.

Vystrčil som opatrne hlavu ponad kapotu a vyzrel k miestu, na ktorom predtým po prejdení križovatky zastalo prvé auto patriace unikajúcim.

Šofér v policajnej uniforme, spolovice chránený dokorán otvorenými prednými dvermi, a za ním za zadnými dvermi jeden z nepravých kukláčov, odhodili na asfalt samopaly a vyťahovali z puzdier pištole. To znamenalo, že zásobníky do samopalov sa im už museli minúť.

Kým som si ja toto uvedomil, policajti za mnou sa rozhodli využiť tento priaznivý moment a znovu niekoľkokrát vystrelili.

Zasiahli šoféra.

Najprv ho s trhnutím odhodilo dozadu, a potom sa jeho telo zviezlo na cestu, na ktorej zostal nehybne ležať.

Keď to nepravý kukláč za ním na sekundu zarazený uvidel, spravil niekoľko krokov dozadu a schoval sa za kufor auta.

Na druhej strane vozidla bolo možné nejasne registrovať akýsi pohyb.

Druhého nepravého kukláča a vraha ministra Rusnáka nebolo vidieť, obaja boli schovaní.

Netušil som, čo sa dialo, napriek tomu som bol ale pripravený v prípade potreby okamžite použiť svoju pištoľ.

Vtom vyrazili spoza auta traja ostávajúci prenasledovaní. Prebehli cez cestu smerom k chodníku, odkiaľ sa mohli následne presunúť k parčíku na Belopotockého.

Dvaja nepraví kukláči so svojimi nepriestrelnými vestami tvorili vrahovi ministra Rusnáka, ktorý šiel za nimi, živý štít. Pritom strieľali naším smerom, no keďže bežali, nemohli preto mieriť presne.

Oprel som obe ruky s pištoľou o kapotu zničeného auta a spolu s policajtmi som po nich viackrát za sebou vystrelil.

Jeden kukláč vypustil zbraň, lebo ho do ruky zasiahla niektorá guľka, no vykriknúť už nestihol, pretože ďalšia mu prešla čelom a vyšla temenom.

Druhý kukláč urobil voľnou rukou pohyb, akoby sa chcel chytiť za hrdlo, a zvalil sa nečakane na chodník.

Mal prestrelený krk tesne nad okrajom nepriestrelnej vesty.

Posledného z unikajúcich, vraha ministra Rusnáka, nezasiahla žiadna guľka.

Utekal z plných síl k múriku, ktorý keď by stihol preskočiť, tak by ho pri úteku chvíľu chránil.

„Zostaňte stáť, je po všetkom!“ zakričal som za ním hlasito a súčasne vybehol spoza kapoty.

Za behu sa celkom otočil, jeho široko napriahnutá ruka, v ktorej držal pištoľ, opísala poloblúk, vyhládal ma očami a chystal sa zamieriť.

Hodil som sa na zem.

Zároveň padli výstrely, ktoré vypálila dvojica policajtov.

Než som dopadol bokom na asfalt, zdvihol som hlavu a zreteľne som videl, ako sa dve guľky surovo zavrtali do hrude vraha ministra Rusnáka a ako už mŕtvy klesol na zem.

Pomaly som vstal.

Trochu som sa pritom motal. Neisto som sa obrátil dozadu ku križovatke a havárii.

Rukami som zvieral pažbu pištole a pravým ukazovákom som bol pripravený stlačiť spúšť.

Bol som spotený.

Začali sa mi triasť ruky z udalostí prežitých počas posledných minút.

Podvedome som zachytil, že kdesi nablízku zastalo niekoľko policajných vozidiel s prenikavo húkajúcimi sirénami a z diaľky bolo počuť tiež sanitky.

Pristúpil som vyčerpaný k tomu autu prenasledovaných, ktoré z boku nabrala električka a čo skončilo celé na koľajach.

Auto bolo po náraze v šírke skrčené takmer na polovicu.

Nazrel som krátko prasknutým sklom v predných dverách na pravej strane, ktorá nebola tak zdemolovaná, do vnútra.

Všade boli striekance krvi. Podlahu auta pokrývalo sklo z rozbitých okien, každý kúsok sa ostro trblietal.

Pri pohľade na zohavené mŕtvolky vo vraku mi došlo zle.

Ustúpil som ihneď od predných dverí a obišiel auto zozadu.

Zhlboka som dýchal.

Zostávalo ešte auto, čo napálilo do pravého boku električky. Chcel som sa naň pozrieť, aj keď u mňa stále pretrvávala nepríjemná chvíľková slabosť.

Napokon som však až celkom blízko k nemu ísť nemusel, lebo bolo dobre vidieť aj z miesta, na ktorom som sa ocitol po prekročení koľajníc.

Šofér a spolujazdec spolu po zrážke preleteli čelným sklom, pričom šofér ležal bruchom na volante a hrudníkom s hlavou a rukami nad ňou na kapote.

Nejavili žiadne známky života.

Bolo už teda po všetkom a ja som si mohol konečne zhlboka vydýchnuť.

Monotónny hluk helikoptéry, ktorá čakala na unikajúcich v strede parčíka na Belopotockého, sa vtedy výrazne zmenil.

Uprel som pomaly oči smerom k Slovenskému rozhlasu a uvidel som spoza budovy v tvare obrátenej pyramídy vystupovať vrtuľník, ktorý nato odletel preč.

PRVÁ ČASŤ

PRVÁ KAPITOLA

(utorok, 8. apríla, 07:45 ráno)

GULDÁN

Odomkol som, vošiel dnu, zavesil si kabát, posadil sa za kancelársky stôl a položil som naň noviny.

Ako ste si možno nevšimli, posunuli sme sa na časovej osi o niekoľko dní ďalej.

Čo je nové? Nepracujem už na ministerstve. A že prečo? Pretože tam šlo všetko od desiatich k piatim.

Momentálne som zamestnaný na bratislavskom magistráte. Teda inak povedané, opustil som potichučky štátnu správu a prešiel slávne k samospráve.

Áno, áno, slávne, pretože tu na bratislavskom magistráte si ma všetci veľmi považujú. Po vražde ministra Rusnáka, vyšetrovania a riešenia ktorej som mal možnosť sa zúčastniť, som bol totiž známa osobnosť!

Na každom metri (aj na každom rohu) ma každý deň veselo zdravia kolegovia.

„Dobrý deň, pán Guldán.“

„Nazdar, Malvín, ako sa máš?“

„Malvín! Skočíme dnes na pivo?“

Ja si vždy veselo vykračujem, každému krátko prikyvujem a s oslňujúcim bieloskvúcim úsmevom milostivo odzdravujem.

No dobre, kde som to prestal? Ach áno, u mojich novín.

Zobral som do rúk *Denný spravodaj* a začítal sa do článku na prednej strane, ktorého tučný titulok ma upútal ešte pred zakúpením novín na pulte novinového stánku.

VRAŽDA ADVOKÁTA ALEXANDRA HORVÁTHA

Kto a prečo mal včera večer zastreliť renomovaného právnik Alexandra Horvátha?

Tieto otázky si nepochybne kladú účastníci vyšetrovania prípadu a rovnako si ich kladieme aj my.

Osudný výstrel padol v pondelok medzi 20:37 a 22:30. Doposiaľ nie je jasné, či šlo o čin niektorej mafiánskej skupiny, vraždu na objednávku alebo náhodný zločin. Polícia takisto pracuje s hypotézou, že vražda mohla súvisieť s advokátovou prácou a kauzami, na ktorých robil.

Dcéra zavraždeného advokáta Denisa, ktorá ho našla mŕtveho spolu s matkou, po našom dotaze, či podľa nej zločin súvisí s otcovou prácou, okamžite odvetila kladne. „Veď čo iné by to tak mohlo byť?“ dodala k tomu ešte.

Mŕtvolu Alexandra Horvátha našli na podlahe v kuchyni v jeho vile na okraji Lozorna.

Podľa policajného prezidenta Ľubomíra Gendela páchatel usmrtil advokáta jednou ranou vypálenou z guľovej zbrane s krátkou hlavňou, po ktorej právnik utrpel zranenie v srdcovej oblasti.

Gendel zároveň na konci svojho tlačového vyhlásenia uviedol, že z dôvodu čo najefektívnejšieho vyšetrovania na prípad uvalili informačné embargo.

Vyšetrovanie dozoruje prokurátor Dávid Haviar, ktorý sa v minulosti už podieľal na viacerých nemenej náročných a zložitých prípadoch – zakaždým s vysokou úspešnosťou.

Podľa dostupných informácií sa zavraždený advokát necítil v poslednom období v ohrození. Nežiadal o žiadnu formu ochrany svojej osoby alebo obydlia, čo potvrdilo vo vyhlásení aj vedenie Policajného zboru.

Zločin sa odohral na pomerne odľahlom mieste, lebo vila stojí na pozemku, ktorý hraničí s lesmi Malých Karpát.

Časť slepej cesty, ktorá vedie popri obydlí mŕtveho, nemá osvetlenie a ani samotná asfaltová cesta nie je veľmi udržiavaná.

Lozorno sa nachádza 24 kilometrov od Bratislavy. Je obľúbeným miestom víkendového odpočinku športovcov, hercov, podnikateľov a právnikov.

(pokračovanie na 2. strane)

Otočil som hneď list, prehol noviny a čítal nedočkavo ďalej.

VRAŽDA ADVOKÁTA ALEXANDRA HORVÁTHA

(dokončenie z 1. strany)

Advokáta našli pondelok asi o pol jedenástej večer jeho dcéra Denisa a bývalá manželka, ktorá žije v neďalekej Stupave. Dlhšiu dobu im nezdvíhal mobil, preto sa rozhodli ísť za ním do jeho vily v Lozorne. Následne zavolali tiesňovú linku.

Krátko po telefonáte k vile dorazili pred príchodom polície záchranári, tí už však nemohli vôbec nič urobiť. Po príchode polície bola uzavretá časť cesty a začali sa hľadať stopy vo vile a v okolí. Polícia púšťala za pásku ohraničujúcu miesto činu jedine ľudí s trvalým bydliskom. Média dostali prvé informácie v noci okolo jednej.

Obyvateľom tejto časti Lozorna ubehla osudná noc úplne normálne. Smrtiaci výstrel padnúť nepočuli a nikto ani nezbadal nič podozrivé.

„Z práce som došla asi o jedenástej, dochádzam totiž z Bratislavy,“ vraví obyvateľka, ktorá susedila so zavraždeným. „Videla som cestou pár policajných áut, ale vtedy som sa nad tým dlhšie nepozastavovala, myslela som si, že ide o vlamačov.“

Z doteraz zverejnených informácií (v čase tesne pred uzávierkou – pozn. red.) pripadajú momentálne do úvahy zrejme len dva scenáre o priebehu vraždy.

Prvý je taký, že advokát vraha prichytil po vlámaní sa do jeho vily, ktorú pôvodne zamýšľal vykradnúť. Zlodej mohol chcieť napríklad ukradnúť písomné dokumenty, ktoré súvisia s advokátovou prácou. Mohlo ísť tiež o bežného zlodēja. V Lozorna došlo asi pred pol rokom k niekoľkým lúpežným vlámaniam, a medzi vykradnutými domami vtedy bola takisto advokátova vila.

Druhý variant je, že niekto právnik zabil na objednávkou.

Advokát Alexander Horváth vystupoval počas svojho života v úlohe obhajcu v mnohých kauzách. Predtým, ako sa dal na advokáciu, zastával niekoľko rokov funkciu krajského prokurátora v Bratislave. Vo voľnom čase sa už od mladosti venoval karate.

Ďalšie najnovšie správy o vražde prinesieme v zajtrajšom čísle novín.

EUDOVÍT KUBÁNI

© DENNÝ SPRAVODAJ

Zvyšné články priniesli obsiahly advokátov životopis, vyjadrenia viacerých známych osobností na advokátovu vraždu a krátky názor o vražde od istého bývalého vyšetrovateľa,

ktorého rozumy ma vôbec nezaujímali, lebo všetci títo experti či takzvaní bezpečnostní analytici si síce pustia hubu na špacír, ale dokopy nič nepovedia a často vedia menej ako média.

Ja som mal záujem poznať jediný názor a to názor súkromného detektíva Severína Sincileryho.

A ten som bohužiaľ nepoznal.

Ale bol som si na stojeden percent istý, že určite ho prizvú k vyšetrovaniu prípadu.

Vo vrecku saka mi začal zvonit' mobil. Vytiahol som ho a prečítal som na displeji meno volajúceho. Volal Igor Malý, ktorý tiež pracoval na bratislavskom magistráte, pričom by sa dalo povedať, že to bola moja druhá pravá ruka.

„Áno, Igor?“

„Prokurátor Schneider a poručík Haviar sú na ceste k tebe – prišli zas kvôli tým zmiznutým hárkom. Práve som ich stretol. Volám ti, aby si bol pripravený.“

„Aha, dobre, d'ík za varovanie.“

Len čo som zložil, na dvere zaznelo odhodlané zaklopanie. Vzápätí, nečakajúc odo mňa na výzvu ku vstupu, sa otvorili a do miestnosti vošiel prokurátor Roman Schneider s poručikom Michalom Haviarom.

„Pekne prosím, len už nie žiadne repetitórium po desiate,“ oslovil som ich bez pozdravu s nepredstieraným znechutením. „Prešli sme spolu každú možnú variáciu mojej výpovede. Takže vás preto dobromyseľne varujem: ak sa ma budete na všetko odznova vypytovať, začnem si z dlhej chvíle vymýšľať. A ja mám na rozprávanie rozprávok veľmi bohatú fantáziu,“ dodal som záverom a nasadil som výraz nevinného batolaťa.

„A ja vás zas upozorňujem, že pokiaľ si začnete vymýšľať, budete zaručene obvinený z marenia trestného konania,“ odvetil chladnokrvne Schneider.

„Áno, isteže,“ zaksichtil som sa, „a ja vás zas potom budem žalovať z policajného šikanovania a budeme si fifty-fifty.“

Počas tejto úvodnej slovnej prestrelky (ktorá mala onedlho napínavé pokračovanie) obaja nezvaní návštevníci pristúpili k stoličkám oproti môjmu písaciemu stolu a usadili sa na nich.

Prokurátor Roman Schneider, celkom čerstvý štyridsiatnik, pôsobil takým nijakým dojmom, nenápadne až obyčajne, v skutočnosti bol ale veľmi všímavý.

Poručík Michal Haviar mal necelých dvadsaťosem rokov, takže som mal dojem, že je na takú hodnosť dosť mladý. Musel som mu tiež priznať, že bol väčší hezounek než ja, a keď by som bol príliš márnivý, tak by ma aj to frustrovalo. A ako sa možno niektorí z vás dovtúpili, šlo o synáčika prokurátora Dávida Haviara. *Pomáhať a chrániť* mali v krvi.

Než ale prejdem k nášmu dialógu, mal by som zrejme najprv spomenúť niečo bližšie o zmiznutí jedného tisíce petičných hárkov, ktoré boli súčasťou petície za zrušenie hazardu v Bratislave.

Musím poznamenať, že to bola zapeklitá, zašmodrchaná a náramne nepríjemná záležitosť.

Mal som tú osobnú smolu, že som sa z dobrej vôle rozhodol pomôcť (bol som už akurát na odchode domov) s nosením krabíc plných petičných hárkov, a tak som sa po relatívne krátkej dobe opätovne zaplietol do prípadu, ktorý bol médiami sledovaný podobne bedlivo ako vražda ministra kultúry Michaela Rusnáka...

Ale nie.

Nezačal som dobre.

Tak teda ešte raz.

Pekne po poriadku.

Teodor Harminc, súčasný primátor mesta Bratislava, sa

v rámci svojho programu pred zvolením do funkcie zaviazal, že ak sa stane primátorom, bude iniciovať petíciu žiadajúcu zákaz prevádzkovania hazardu na území mesta Bratislava z dôvodu neustáleho narušovania verejného poriadku. Následne na základe petície malo mestské zastupiteľstvo prijať všeobecné záväzne nariadenie, ktorým by tento zákaz zaviedlo. Na prijatie takéhoto nariadenia bolo podľa zákona o petíciách v oblasti samosprávy potrebné získať v petícii podpisy od tridsať percent Bratislavčanov.

Minulý týždeň pondelok 31. marca navečer o pol šiestej priviezli autami členovia výboru petície proti hazardu v Bratislave zo všetkých mestských častí na magistrát krabice s petičnými hárkami, na ktorých boli podpisy vyzbierané počas posledných troch mesiacov – od spustenia petície v januári. Stanovilo sa, že petícia bude trvať šesť mesiacov, pričom petičné hárkky sa mali na magistrát doručiť v dvoch várkach – po prvej polovici obdobia a po druhej polovici obdobia.

Jednotlivé autá postupne parkovali v blízkosti zadného vchodu magistrátu, takže aby mohli byť privezené krabice s petičnými hárkami odnesené do podateľne, kde mali byť podľa vydaných pokynov primátora Harminca uskladnené do skončenia petície, museli sa krabice preniesť celým prízemím budovy magistrátu. Kvôli parkovisku a časti Uršulínskej ulice zaplnenej autami členov petičného výboru a zdĺhavejšiemu presunu krabíc z kufrov áut do podateľne z jedného konca magistrátu na druhý vznikol menší zmätok.

Preto keď som bol akurát s dvoma ďalšími kolegami na odchode z práce, priložili sme ruku k dielu a každý z nás chytil z kufra auta jednu krabicu (pričom ja sám som bral poslednú), ktoré dovtedy nestihli vyložiť, aby sa to tam kapánek urýchlilo, lebo naše autá stáli na parkovisku vyhradenému magistrátu a aby sme s nimi z našich miest mohli pohnúť, museli najprv

na ulici uvoľniť priestor vozidlá členov petičného výboru, čo evidentne malo nejakú dobu trvať.

Zatiaľ čo ostatní nosili krabice s petičnými hárkami, primátor Harminc osobne dozeral u zadného vchodu do magistrátu na ich vykladanie z áut a prenášanie do podateľne. Keď som odniesol svoju krabicu, spýtal sa ma, či je to všetko. Odpovedal som mu, že áno, a tak sa nám poďakoval za pomoc a poslal nás domov, čomu sme radi vyhovelí.

Ako som písal vyššie, k tomuto došlo pondelok 31. marca.

Utorok 1. apríla sa ešte hneď ráno na podateľni zistilo, že jedna krabica z dvanástich, tvarom a farbou totožných, jednoduchých rozkladacích krabíc s vekami, je úplne prázdna. Keďže každá krabica obsahovala priemerne osemsto hárkov, odhadovalo sa, že zmizlo približne tisíc petičných hárkov. A problém už bol na svete.

Stratu petičných hárkov objavili dvaja zamestnanci magistrátu pracujúci v kancelárii prvého kontaktu a podateľni. Tragikomické bolo, že spočiatku to pokladali za aprílový žart. Dotyčná dvojica začala na situáciu nazerať vážnejšie od okamihu zistenia, že nikto sa na takýto vtipne nevtipný žart zjavne nezmohol.

Spustila sa nevyhnutná byrokratická reťazová reakcia: kancelária prvého kontaktu a podateľňa informovala o situácii kanceláriu riaditeľa magistrátu, ktorá informovala riaditeľa magistrátu, ktorý informoval kanceláriu primátora, ktorá informovala riaditeľa kancelárie primátora, ktorý konečne (po dvoch hodinách od odhalenia zmiznutia petičných hárkov) informoval o situácii samotného primátora – ktorý následne zavolať políciu.

Myslím, že sa ma niektorí z vás zrejme chcete spýtať, prečo namiesto tohto zdĺhavého procesu radšej rovno neinformovali primátora Harminca. Z veľmi prostého dôvodu – nikto totiž

nechcel byť poslom zlých správ. Áno, pán primátor vzbudzuje veľmi veľký rešpekt, od začiatku vládne pevnou rukou a... – ale to sem už nepatrí a verím teda, že každý, kto má nad sebou v práci šéfa, ma určite pochopil.

Po príchode polície začalo hneď obhliadanie miesta činu, zisťovanie hlavných faktov a zaisťovanie dôkazov vrátane záznamov z kamier. Zvyšok týždňa zabralo vypočúvanie všetkých zamestnancov magistrátu.

Na záver by som chcel ešte spomenúť významnú udalosť z moderných dejín bratislavskej samosprávy, ktorou sa stalo oficiálne vypovedanie vojny bratislavskému podsveti. Primátor Teodor Harminc v deň krádeže petičných hárkov zorganizoval popoludní mimoriadnu tlačovú konferenciu, na ktorej otvorene obvinil z ich zmiznutia mafiánske skupiny, ďalej takisto poukázal na to, čoho všetkého sú mafiáni schopní pre svoje sebecké záujmy a pre svoje špinavé peniaze, a že Bratislavčania by sa mali zamyslieť a zatrhnuť tieto praktiky, čo stačí urobiť takým spôsobom, že podpora svojimi podpismi prebiehajúcu petíciu, a že on, primátor hlavného mesta SR, potom spraví všetko pre to, aby ich zbavil týchto upírov demokratickej spoločnosti.

A teraz teda zase návrat do súčasnosti a mojej kancelárie, v ktorej sa usadili na stoličky samozvaní prokurátor Schneider a poručík Haviar, pretože si so mnou chceli znovu pokecať o zmiznutých petičných hárkoch.

„Predtým, než ste z kufra auta odniesli poslednú krabicu s petičnými hárkami, tak ste sa pozreli na hodinky a tie akurát ukazovali šesť hodín, správne?“ položil prvú otázku Schneider.

„No ja už neviem,“ odvetil som váhavo a zatváril sa neisto, pričom som kútikom oka stále nenápadne sledoval Schneidera. Jeho tvár nabrala pozorný výraz.

Chytil sa. Mal som ho.

S prehnanou nervozitou som si dal ľavú ruku k ústam a začal si akože okusovať nechty. Následne som prehlásil:

„Je celkom možné, že bolo aj šesť sekúnd po šiestej...“

Schneiderovou tvárou preletel krátky chmúrný výraz nevôle a ja som si tak mohol za tento rozhovor slávnostne zapísať do svojho skóre prvý okrúhly bodík.

Potom Schneider neobyčajne suchým hlasom prehovoril:

„Pán Guldán, vec sa má tak, že pán primátor Harminc vo svojej výpovedi uviedol – a potvrdzuje nám to tiež záznam z kamery umiestnenej na chodbe pred podateľňou, v ktorej boli uskladnené krabice s petičnými hárkami – že poslednú krabicu doniesol do miestnosti on.“

„Á,“ prikývol som veľavravne, zatiaľ čo som sa snažil získať čas, „rozpor vo výpovediach svedkov, čo?“ dodal som a pozrel sa na nich pohľadom, že akože mám pochopenie pre ich neľahkú prácu a všetky tie problémy, ktoré musia riešiť. Sám seba som sa vypytoval: „Sakra, do čoho som sa to len tentoraz zamotal?“

„Odpovedzte na položenú otázku,“ vyzval ma stroho poručík Haviar.

„Sakra, čo chcete, aby som vám teraz na to povedal, ha? Bral som z auta poslednú krabicu, ktorá tam bola v tom kufri a za tým si stojím! A nie, neviem odkiaľ primátor vyčaroval tú ďalšiu krabicu! Nechcem zasahovať do vášho vyšetrovania, pretože nechcem byť ako nejaká všetečná slečna Marplová či Jessica Fletcherová, ale nemali by ste sa ísť na tento rozpor vypytovať primátora Harminca? Či snáď chcete počuť toto?“ Odmĺčal som sa a vzápätí som už s pozmeneným, prehnane zveličeným plačlivým hlasom spustil výdatný nárek kajúcnika: „Máte pravdu! Áno! Bol som to ja! Priznávam! Priznávam sa! To ja som tu ukradol všetky tie záchodové rolky papiera! A keď som ich všetky nakradol, ukradol som aj z núdze tie

petičné hárky, aby som si mal čím doma ráno vytrieť zadok!“
A potom zas normálne: „Stačí to takto? Či vy si vážne myslíte, že som si tie petičné hárky po uložení krabice v podateľni nastrkal pod košeľu a takto ich vyniesol von? Naozaj vypadám na tom zázname z kamery ako vypasený Gérard Depardieu?“

Bez komentára.

Schneider a poručík Haviar sa na seba pozreli a vstali.

„Jejda, už ste na odchode? Ale veď sme dnes moju výpoveď neprebrali ani len do polovice...“

Bez komentára.

Schneider a poručík Haviar vykročili rázne k dverám.

„Tak zas niekedy inokedy?“

Bez komentára.

Po trošičku príliš energickom zavretí dverí som očami skontroloval stav hustoty prachu rozvíreného v kancelárii, ktorého čiastočky som videl poletovať vzduchom vďaka slnečným lúčom prenikajúcim od okien cez žalúzie.

Počkal som, kým sa atmosféra upokojí a vráti do normálu.

„Cha!“ zvolal som potom triumfálne a so zadostučinením z toho, že som sa tak rýchlo dokázal zbaviť oboch čmuchalov, víťazne som zabubnoval oboma rukami po doske stola a konečne sa pustil do roboty.